

BETEGEN

A lányt Cordéliának hívták; vörösseszőke volt, s bármennyire hétköznapi ruhákat viselt is, feltűnő jelenség volt. Akár egy kardigánt viselő királynő. Egészen hozzászokott már, hogy mindig megbámulják, mint valami látványosságot. Ahhoz azonban, hogy rendszeresen beszélnek neki, nem tudott és nem is akart hozzászokni.

Két éve állapították meg a betegségét, melyet nem vett túlságosan komolyan. Bármi is lesz, nem fog kórházba menni, döntötte el.

Rettenetesen utálta a kórházat, egyszerűen nem bírta ki ott. Különben is: többször volt orvosnál az utóbbi időben, mint egész addigi életében összesen. Majd csak lesz valahogy, gondolta.

Javasolták neki, hogy tanuljon meg meditálni, pihenjen, igyon sokat, és étkezzen rendszeresen.

A befelé figyelés néha segített is, de azért az elég hamar kiderült számára, hogy a kontemplációt nem neki találták ki.

A lány nem akart a betegséggel foglalkozni, de a betegség persze, ettől függetlenül, kihatott az egész életére: a közepesen szürke hétköznapijaira, a meglehetősen bonyolult kapcsolataira, s általában mindenre, aminek köze volt az életéhez.

Ha megkérdezték, hogy van, általában azt mondta, nem érzi különösebben rosszul magát, de valójában gyakran érezte úgy, mintha sűrű és dermedt némaság burkolná be, és ez megrémítette.

Nem bírta, hogy folyton a legrosszabbkor szólalt meg a mobilja, s legtöbbször nem vette fel, vagy elnémította. Ha elhívták valahová, általában nemet mondott, de ha nagy ritkán mégis társaságba ment, s a fájdalom kezdett elviselhetetlen mértékig erősödni, gyorsan elkészönt és hazament.

A házban, ahol lakott, sietve ment fel a lépcsőn. Mindig félt kissé a lépcsőfordulókban, ahol a félhomály miatt nem lehetett jól látni – ezt a szürkeséget rémesnek tartotta. Aztán mikor végre otthon volt, kulcsra zárta az ajtót, s máris biztonságban érezte magát.

75

Mikor jobban volt, meg is feledkezett a betegségéről, aztán hirtelen belehasított a fájdalom, mire ő megdermedt, s mindaz, amit egy pillanattal azelőtt még annyira fontosnak és jelentősnek gondolt, köddé vált. Rosszul viselte a fájdalmat.

Cordélia fotográfus volt – egyesek szerint igen jó és igen eredeti képei voltak –, de egy ideje nem tudott koncentráltan dolgozni. Úgy érezte, hogy semmire nem tud odafigyelni. Volt néhány kiállítása, viszonylag jó fogadtatással, de a mérhető és látható eredményesség nem vonzotta egyáltalán. A polgári létforma meddőségét a felhalmozás vágyában és az eredményesség üldözésében látta. Sok ismerősétől és kortársától eltérően ő nem akart szobrot állítani önmagának. Mintha csak az számítana, hogy mi marad utánunk, gondolta.

Új Forrás 2019/4 – Szűcs Balázs Péter: Betegen

Cordélia nem igazán tudta, hogy mit is kezdhette a váratlanul rázuhant szabadsággal, a végtelenül üres, szomorú órákkal.

Mindig mást akart.

Rajzolt, vázlatokat készített, színessel firkált, a szitaló esőt nézte. Forró teát ivott. Üresen, néha mézzel. Elmerült a kavargó gőz látványában.

Egyre többször töltötte azzal a hétvégéit, hogy kedvenc albumait hallgatta, folyamatosan, újra és újra, vég nélkül, a külvilággal mit sem törődve. Ilyenkor nem érdekelt, nem bántotta semmi, és teljesen átadta magát a zenének.

Egy este Cordélia kissé már álmosan ült a lakás egyik szobájában. Szerette ezt a szobát, az egyetlen volt mellesleg a lakásban, ahol megengedte magának, hogy rágyújtson. Volt ott néhány a képei közül, s a falnál egy nagyobb könyvespolc állt, könyvekkel telezsúfolva. Zenét hallgatott, dohányzott, s a harmadik pohár bort készült meginni.

Kifejezetten rosszul érezte magát, s mindenütt csak a veszteséget, a hiányt, a megfosztottságot látta. Ez minden, ami van, gondolta, ez minden, ami az embernek adatott – minden más jelentéktelen. Ez az igazság. És tényleg így is gondolta, vagyis nem egészen. Sejtette, hogy ez azért bonyolultabb valahol.

Mostanában valahogy semmi nem sikerül, gondolta a lány. Próbál az ember ugyan megkapaszkodni, de egyszerűen nem megy. Csak a sodródás, megál-
lás nélkül.

76 Aztán arra gondolt, hogy milyen jó is volna, ha nemet tudna mondani egy sor olyan kényszerből elvállalt dologra, melyhez nem érzett ma-
gában kellő elhivatottságot – mert őszintén szólva ezek száma nem volt épp kevés.

Ahogy ezen töprengett, valami különös szomorúságot érzett. Aztán megpró-
bálta kizárni a tudatából a nyugtalanító gondolatokat, s egy jó darabig csak a zenére figyelt.

Arra gondolt, hogy a kétségbeesés biztosan nem fog segíteni, inkább meg kellene próbálnia elfogadni a helyzetet, bármit jelentsen is ez.

Vagy egyszerűen csak ki kell bírni. Igen, gondolta, ki fogja bírni. Más, jobbat nem tudott.

